

waarin de hartklop van de natuur een paar seconden ophield. Het was of het bosch terugweek, of de aarde te zamen kromp, of de hemel sidderde. . . opééns voor dat woest vernietigen van menschenhanden. De dieren doken in mekaar. Drukten zich in de schaduwen. Slopen weg. Glipten door de dichte woekering. Ook de aap hief zich. Langzaam ging zij overeind staan op haar tak. Een gedrongen reuzengestalte, die met haar dreigende breede schouders en haar grillig lange armen, een schrikwekkende, over-geproportioneerde droomschim leek in die hooge, vlekkelijke schaduwsels van het oerbosch. Ze boog haar hoofd omlaag, trok haar bovenlip op en grijnsde haar verschrikkelijken, gelen grijnslach. Toen dook haar hoofd weg tusschen haar schouders en ze stiet een dof, grommend gebrom tusschen haar tanden door. Het kleintje verborg zijn gezichtje, drukte zijn platten neus nog platter tegen de harde huid van zijn moeder en tusschen de rossig verkleurde borstharen losten zich alle vormen van zijn nog rossig lijfje volkomen op.

Langzaam, met logge bewegingen, begon de aap zich te verplaatsen. Ze heesch zich op aan de dikke, sterke takken, ging over die takken een eind op handen en voeten, haar hoofd, speurend vooruitgestoken. Soms gleed ze behoedzaam langs een stam neer, tot ze steviger steun vond voor haar groot gewicht. Soms, voorzichtiger nòg, schoof ze half zittend voort. Ze overwoog elken stap. Ze beluisterde elk geluid. Haar onrustige oogen zagen elke lichtvlek, elk schaduwdeeltje. Dan gaf ze een kort, onderdrukt geluid. Het kleintje antwoordde. En ze sprong. Ze sprong met één reusachtigen zwaai van haar boom over op een anderen. Een doffe plomp was in de boomkruinen. Sterk geritsel van blâren, of een plotse-linge wind ze schudde. Daarna stilte. Tezaam gedoken wachtte ze. . . Maar daar kwam weer de vijand, langzamer haar volgend, haar opjagend met geschreeuw en bijlslagen. En weer ging ze over een langen tak, omzichtig, tastend, wegend elken stap, elk zintuig tot uiterste werking opgevoerd. Telkens waarschuwde ze het jong, dat even antwoordde met zijn klagende, kleine stem. En dan sprong ze. En weer was er die korte, doffe plomp. En weer dat gedruisch in de kruinen. En weer de stilte. Wachtend. Gespannen. Higgend. De stilte vol nadering van den dood. . . En wéér de stemmen. . . Nog altijd de jacht. Nog altijd ge-vaar. . .

Nu ging ze zwijgend, maar met hoog opgetrokken bovenlip, het voorhoofd laag neerkomend boven de oogen. En ook het jong zweeg. Alleen zijn handjes knepen als kleine schroeven in het moedervleesch. Nog eenmaal sprong ze. Ze keek om zich heen. Het was de laatste boom. Rondom waren de boomen gekapt. Achter haar kwamen haar vervolgers. Ze klom naar den bovensten, hoogsten tak. Langzaam, met groote, traagplompe bewegingen. Daar dook ze in mekaar, grommend, luider nu,